

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області
Слідче управління

пр. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 281-57-04, факс (044) 253-63-02
www.ssbu.gov.ua, e-mail:gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001792

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

м. Київ

«17» липня 2023 року

Старший слідчий в ОВС слідчого управління ГУ СБУ у м. Києві та Київській області СПІЛЬНИЙ Володимир Миколайович, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12022111050002053 від 25.06.2022, за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1, 2 ст. 438 КК України, у зв'язку з наявністю достатніх доказів для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ч. 4 ст. 22, ст. 36, п. 6 ч. 2 ст. 40, ст.ст. 111, 112, ст.ст. 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМЛЯЮ:

БУШУЄВА Миколу Віталійовича (рос. Бушуев Николай Виталиевич), 01.01.2001 р.н., уродженця м. Тюмень Тюменської області рф, проживаючого за адресою: РФ, Тюменська обл., м. Тюмень, вул. Олімпійська, буд. 18, рядового, військовослужбовця 1 взводу в/ч 69647 (37-ма окрема гвардійська мотострілецька Донська Будапештська Червоного прапора ордена Червоної Зірки бригада (37 ОМСБр, вч 69647) з пунктом постійної дислокації — селище Кяхта, Бурятія, яка входить до складу 36-ї загальновійськової армії, Східний військовий округ. (надалі – вч 69647) та дислокована за адресою: 671843, Російська Федерація, Республіка Бурятія, м. Кяхта-3, вул. Рукавишнікова, 47), закріпленого за бойовою машиною МТ-ЛБ №143

про те, що він підозрюється у вчиненні:

- інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднаних з умисним вбивством, вчинених без попередньої змови групою осіб, тобто у вчиненні злочину, передбаченому ч. 1 ст. 28 ч. 2 ст. 438 КК України.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Бушуєв М.В.:

Досудовим розслідуванням встановлено, що з 19 лютого 2014 року представниками Російської Федерації (далі – РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі – ЗС РФ), приховане твердженням керівників РФ про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротачії сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечивши військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18 березня 2014 року РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно із цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07 квітня 2014 року в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації Російською Федерацією окремих територій України є 19 лютого 2014 року. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими Російською Федерацією з 20 лютого 2014 року. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими Російською Федерацією (у тому числі окупаційною адміністрацією Російської Федерації) починаючи з 7 квітня 2014 року, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку

того ж дня, ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку РФ, Білорусі та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

24.02.2022 Указом Президента України №64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє на теперішній час.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п.п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п.п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ) та ін.)».

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 р. ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954 (далі - Конвенція), ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

a) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;

b) захоплення заручників;

c) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;

d) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні (стаття 3 Конвенції).

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до положень ст. 27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

З урахуванням положень стосовно здоров'я, віку та статі, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема стосовно раси, релігії або політичних переконань.

Статтею 29 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Згідно ст. 32 Конвенції Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Також, ч.1 ст. 97 Глава VI Конвенції передбачено, що інтернованим буде дозволено залишити при собі речі власного користування. Гроші, чеки, цінні папери тощо, коштовні речі можуть бути відібрані лише відповідно визначеній процедурі. У такому разі інтернованим буде видано детальну розписку.

Згідно із ст. 147 Конвенції серйозні порушення, про які йдеться у Конвенції, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне

ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Статтею 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який ідеться у статті 33 Третьої конвенції, є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях.

Так, відповідно до ст. 8 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил Російської Федерації, затвердженого указом президента російської федерації №1495 від 10 листопада 2007 (далі - Статут), відповідно до законодавства російської федерації зміст та обсяг прав, обов'язків та відповідальності військовослужбовців, залежать від того, перебувають вони при виконанні обов'язків військової служби чи ні. Військовослужбовець вважається таким, що виконує обов'язки військової служби у випадках, зокрема, участі у бойових діях, виконання завдань в умовах надзвичайного стану та військового стану, а також в умовах збройних конфліктів. Військовослужбовці, які є іноземними громадянами, беруть участь у виконанні завдань в умовах військового стану, а також в умовах збройних конфліктів відповідно до загальновизнаних принципів і норм міжнародного права, міжнародних договорів російської федерації та законодавства російської федерації та виконання наказу (наказу) або розпорядження, відданого командиром (начальником).

Згідно із ст. 16. Статуту військовослужбовець у службовій діяльності керується Конституцією російської федерації, федеральними конституційними законами, федеральними законами, загальновійськовими статутами та іншими нормативними правовими актами Російської Федерації. Захист державного суверенітету і територіальної цілісності Російської Федерації, забезпечення безпеки держави, відбиття збройного нападу, а також виконання завдань відповідно до міжнародних зобов'язань Російської Федерації складають сутність військового обов'язку, який зобов'язує військовослужбовця, зокрема, дотримуватися загальновизнаних принципів і норм міжнародного права та міжнародні договори російської федерації.

Разом з цим, ст. 22. Статуту передбачає обов'язок військовослужбовця знати і дотримуватися норм міжнародного гуманітарного права, правила поведіння з пораненими, хворими, особами, які зазнали аварії корабля, медичним персоналом, духовними особами, цивільним населенням в районі бойових дій, а також з військовополоненими.

Також, відповідно до ст. 34. Статуту за своїм службовим становищем і військовим званням одні військовослужбовці стосовно інших можуть бути начальниками або підлеглими. Начальник має право віддавати підлеглому накази та вимагати їх виконання. Він повинен бути для підлеглого прикладом тактовності, витриманості і не повинен допускати фамільярності та упередженості щодо нього. За дії, що принижують честь і гідність підлеглого, відповідає начальник. Підлеглий зобов'язаний беззаперечно виконувати накази начальника.

Згідно із ст. 39. Статуту наказ - розпорядження командира (начальника), звернене до підлеглих і потребує обов'язкового виконання певних дій, дотримання тих чи інших правил або встановлює будь-який порядок, положення. Наказ командира (начальника) повинен бути виконаний беззаперечно, точно і вчасно. Також, відповідно до ст. 44. командир (начальник) несе відповідальність за відданий наказ (наказ) та його наслідки, за відповідність змісту наказу вимогам статті 41 цього Статуту та за неприйняття заходів щодо забезпечення його виконання.

Також, ст. 70. Статуту передбачає, що військовослужбовці повинні бути ввічливими по відношенню до цивільного населення, проявляти особливу увагу до інвалідів, людей похилого віку, жінок і дітей, сприяти захисту честі та гідності громадян, а також надавати їм допомогу при нещасних випадках, пожежах та інших надзвичайних ситуаціях природного та техногенного характеру.

Статтею 44 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що для сприяння посиленню захисту цивільного населення від наслідків воєнних дій комбатанти зобов'язані відрізнити себе від цивільного населення в той час, коли вони беруть участь у нападі або у воєнній операції, що є підготовкою до нападу. Однак у зв'язку з тим, що під час збройних конфліктів бувають такі ситуації, коли через характер воєнних дій озброєний комбатант не може відрізнити себе від цивільного населення, він зберігає свій статус комбатанта за умови, що в таких ситуаціях він відкрито носить свою зброю.

Статтею 51 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Напади невибіркового характеру заборонено. До нападу невибіркового характеру належать: напади, не спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади,

при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, які не можуть бути спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, наслідки яких не можуть бути обмежені, як це вимагається згідно з цим Протоколом; і які, таким чином, у кожному такому випадку поражають воєнні об'єкти й цивільних осіб або цивільні об'єкти, не розрізняючи їх; напади, котрі, як можна очікувати, попутно потягне за собою втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб та шкоду цивільним об'єктам, або те й інше разом, які були б надмірними щодо конкретної і безпосередньої воєнної переваги, якої передбачається таким чином досягти.

Також статтю 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: вбивство; катування всіх видів - фізичні чи психічні; тілесні покарання; каліцтво; знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, непристойне посягання в будь-якій його формі; взяття заручників; колективне покарання; і погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Таким чином, з 19 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

У результаті вищезазначених подій, значна частина території Київської області, починаючи з 24.02.2022, у тому числі село Мотижин та частково Макарівська територіальна громада Бучанського району – знаходяться під постійним обстрілом з різного виду озброєння з боку підрозділів Збройних Сил та інших військових формувань Російської Федерації.

У період часу з 27.02.2022 по 30.03.2022 громадянин Російської Федерації **БУШУЄВ Микола Віталійович**, рядовий, військовослужбовець 1 взводу вч 69647 закріплений за бойовою машиною МТ-ЛБ №143, перебуваючи на території окупованого представниками підрозділів ЗС РФ села Мотижин Бучанського району Київської області, вчинив інші порушення законів та звичаїв війни, шляхом здійснення нападів на цивільне населення, поєднане з умисним вбивством у вказаному населеному пункту.

При цьому, останній був обізнаний із законами та звичаями війни, передбаченими та закріпленими в положеннях міжнародного законодавства, Статутом внутрішньої служби ЗС РФ, тобто вчиняючи дії по вбивству цивільного населення, останній чітко усвідомлював їх злочинність.

Встановлено, що 27.02.2022, близько 22 години, військовослужбовець ЗС РФ **Бушуєв М.В.** разом з Єміновим В.А., Плотніковим Г.В., Тихоньких С.В., Ігумновим Р.С., Галсановим Д.Б., Матвеевим В.О., Петровим З.Р.,

Буренком А.Е. та іншими невстановленими на даний час військовослужбовцями ЗС РФ, які були озброєні вогнепальною зброєю та бойовою технікою, діючи умисно, з метою здійснення фільтраційних та інших заходів, рухалися в напрямку села Мотижин, що було окуповане РФ.

В подальшому, приблизно о 22 год. 00 хв. 27.02.2022 зі сторони села Мотижин Бучанського району в напрямку автомобільної траси М06, поблизу сімейного ландшафтного парку «Добропарк» по зустрічному напрямку від броньованої техніки ЗС РФ (МТЛБ) із позначкою «V» та маркуванням «143» на якій перебували військовослужбовців ЗС РФ **Бушуєв М.В.** разом з Єміновим В.А., Плотніковим Г.В., Тихоньких С.В., Ігумновим Р.С., Галсановим Д.Б., Матвєєвим В.О., Буренком А.Е., Петровим З.Р., та іншими невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями ЗС РФ рухався транспортний засіб марки «Opel», моделі «Zafira» з номерним знаком АІ 6613 ІА, в якому перебували цивільні особи: Леус Сергій Олександрович 04.02.1964 р.н., Леус Олександр Сергійович 21.07.1989 р.н. та Головань Сергій Олександрович 21.04.1969 р.н. При цьому, вказаний транспортний засіб не мав будь яких знаків розрізнення та приналежності до Сил оборони України. Зазначений автомобіль зупинився на відстані приблизно 100 метрів до вказаної вище МТЛБ ЗС РФ. Після встановлення зорового контакту з вказаним транспортним засобом, приблизно о 22 год. 00 хв. 27.02.2022 всупереч положень статей 3, 27, 32, 147 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни військовослужбовець ЗС РФ **Бушуєв М.В.**, реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на напад на цивільне населення, поєднане з умисним вбивством, без попередження про відкриття вогню, групою осіб без попередньої змови разом з Єміновим В.А., Плотніковим Г.В., Тихоньких С.В., Ігумновим Р.С., Галсановим Д.Б., Матвєєвим В.О., Петровим З.Р., Буренком А.Е. та іншими невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями ЗС РФ здійснили невстановлену кількість прицільних пострілів із невстановленої стрілецької (вогнепальної) зброї, яка перебувала на озброєнні підрозділу ЗС РФ в бік вказаного цивільного транспортного засобу, який вже на той час перебував в нерухомому стані поблизу сімейного ландшафтного парку «Добропарк» на автодорозі «Мотижин - Житомирська траса». В результаті таких пострілів, цивільні особи які перебували у салоні зазначеного транспортного засобу отримали вогнепальні ушкодження, які мають ознаки тяжких тілесних ушкоджень за критерієм небезпеки для життя, а саме:

- Леус С.О. отримав численні вогнепальні сліпі та крізні поранення тіла (передній поверхні грудей зліва, передній поверхні живота у нижній третині, передньо-внутрішній поверхні правого передпліччя у нижній третині, нижньо-зовнішньому квадраті правої сідниці) з ушкодженнями внутрішніх органів, внаслідок чого настала смерть останнього;

- Леус О.С. отримав численні вогнепальні сліпі та крізні поранення тіла (вхідна вогнепальна рана на волосяній частині голови в потиличній області, від якої іде рановий канал ззаду наперед і закінчується вихідною раною в лобній області, по ходу якого ушкоджені кістки черепа, оболонки та тканина

головного мозку, вхідні вогнепальні рани на задній поверхні шиї, в області правого надпліччя, на спині, на правій боковій поверхні тулуба, ранові канали, які ідуть від даних ран ззаду наперед частина з яких проникає в плевральну та черепну порожнини, з ушкодженнями по ходу них кісток, масивна вогнепальна рана на правому передпліччі, в глибині якої ушкоджені м'які тканини та кістки з дефектом їх) з ушкодженнями внутрішніх органів та кісток скелета, внаслідок чого настала смерть останнього;

- Головань С.О. отримав множинні сліпі вогнепальні кульові поранення грудної клітки з ушкодженнями внутрішніх органів (легені) та шиї з розвитком шоку і крововтрати, внаслідок чого настала смерть останнього.

Вказане вище свідчить про те, що є прямий причинний зв'язок між отриманими вогнепальними ушкодженнями, які спричинені зі стрілецької зброї **Бушуєвим М.В.** разом з Єміновим В.А., Плотниковим Г.В., Тихоньких С.В., Ігумновим Р.С., Галсановим Д.Б., Матвеевим В.О., Петровим З.Р., Буренком А.Е. та іншими невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями ЗС РФ та настанням смерті Леуса С.О., Леуса О.С., Головань С.О. за вказаних вище обставин.

Отже, військовослужбовець ЗС РФ **Бушуєв М.В.** вчинив інші порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, які виразились у нападі на цивільне населення, поєднані з умисним вбивством цивільних осіб Леуса С.О., Леуса О.С. та Головань С.О., вчинене групою осіб без попередньої змови, чим порушив вимоги ст.ст. 3, 27, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаній у м. Женеві 12.08.1949 та ст. ст. 43, 44, 51, 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, Гаазькими конвенціями 1907 року, вчинив злочин проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку.

Таким чином, **БУШУЄВ Микола Віталійович** обґрунтовано підозрюється в іншому порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднаному з умисним вбивством, вчинене без попередньої змови групою осіб, тобто у вчиненні злочину, передбаченому ч. 1 ст. 28 ч. 2 ст. 438 КК України.

Повідомлення склав:

Старший слідчий в ОВС слідчого управління
ГУ СБУ у м. Києві та Київській області

Володимир СПІЛЬНИЙ

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному
провадженні № 120221 М050002053 -
Києво-Святошинської окружної
прокуратури Київської області

Олександр КУХАРУК

Одночасно підозрюваному роз'яснено, що відповідно до ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України він як підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Крім того, підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, який є іноземцем та ув'язнений, має право на зустріч з представником дипломатичної або консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» _____ 2023 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснено.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» _____ 2023 року

Захисник _____.

Повідомлення та пам'ятку вручив, права підозрюваного оголосив та роз'яснив:

**Слідчий в ОВС слідчого управління
ГУ СБУ у м. Києві та Київській області**

Володимир СПІЛЬНИЙ